

ת"פ 49310/06/17 - מדינת ישראל נגד רובן ג'קוב קריאף

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 49310-06-17 מדינת ישראל נ' קריאף

לפני כבוד השופט ציון קאפח

מאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד רביד שיפמן

נגד

נאשם

רובן ג'קוב קריאף

ע"י ב"כ עו"ד דוד פאל

גזר דין

1. הנאשם, יליד 1992, הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, בעבירות הבאות:

הפקרה אחרי פגיעה, עבירה לפי סעיף 64א(ג) לפקודת התעבורה, תשכ"א-1961. (להלן: "**הפקודה**").

נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, עבירה לפי סעיף 10א(א) לפקודה ביחד עם תקנה 567(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "**התקנות**").

נהיגה ללא פוליסת ביטוח בתוקף, עבירה לפי סעיף 2א(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970.

נסיעה בנתיב ייעודי- עבירה לפי תקנה 34 לתקנות.

2. כתב האישום המתוקן:

ביום 22.3.17 סמוך לשעה 16:54, נהג הנאשם באופנוע מסוג דוקטי (להלן: "**האופנוע**") בתל אביב, כאשר בידו רישיון נהיגה זר בתוקף אך ללא רישיון נהיגה ישראלי תקף.

ביום 27.3.17, נהג הנאשם באופנוע ברחוב בן יהודה בתל אביב לכיוון דרום, כאשר הוא נוהג שלא כדין בנתיב (להלן: "**הנתיב**"), שהוא הנתיב היחיד בכיוון נסיעה זה.

סמוך לשעה 13:35 עקף הנאשם כלי רכב אחדים, תוך שהוא עובר במהלך העקיפה לנתיב הנגדי.

אותה עת ירדה מהמדרכה רות כהן ז"ל (להלן: "המנוחה"), ילידת 1952, והחלה לחצות את הכביש מימין לשמאל, שלא במעבר חציה, בין כלי רכב שעמדו בנתיב.

הנאשם לא הבחין במנוחה ובעת שנמצא במהלך העקיפה, פגע בה מבלי שהיה ביכולתו למנוע את התאונה.

כתוצאה מהפגיעה נפלה המנוחה על הכביש, נותרה שרועה עליו וניכר כי נחבלה באופן משמעותי. הנאשם נפל מעל גבי האופנוע ונחבל בעצמו.

זמן קצר לאחר מכן, כשהוא משאיר את האופנוע במקום, עזב הנאשם רגלית ולאחר מכן באמצעות מונית ונסע לבית אימו בנתניה, תוך שהוא מותיר במקום את המנוחה, מבלי שהזעיק עזרה ומבלי שהמתין להגעת גופי הצלה ומשטרה.

סמוך לשעה 15:30 שב למקום האירוע והסגיר את עצמו, לאחר שגורמי משטרה יצרו קשר טלפוני עם בני משפחתו על מנת לאתר.

המנוחה נפטרה זמן קצר לאחר מכן בבית החולים, בשל חבלות רב מערכתיות שנגרמו לה כתוצאה מהתאונה.

3. הסדר הטיעון :

במסגרת הסדר הטיעון, הגבילה התביעה עתירתה העונשית ביחס לרכיב המאסר למתחם שנע בין 14-32 חודשי מאסר בפועל, ולמיקום עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם זה, ואילו הסנגור יהיה חופשי בטיעונו.

כמו כן עתרו הצדדים במשותף לפיצוי בסך 5,000 ₪ למשפחת המנוחה ופסילה ממושכת לשיקול דעת בית המשפט.

בנוסף הסכימו הצדדים כי הנאשם יישלח לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר בעניינו, הגם שאין בהמלצות התסקיר כדי לחייב את התביעה.

4. ראיות לעונש :

מראיות המאשימה לעונש עולה כי לחובת הנאשם עבירה מיום 22.3.17 של חציית שטח הפרדה על ידי רכב, בניגוד לסעיף 36ב לתקנות התעבורה.

אין לחובת הנאשם עבר פלילי.

עוד הוגש מכתב מבתה של המנוחה (ת/1) המופנה אל הנאשם, אותו הקריאה בדיון ובו היא מבכה את מות אמה ומתארת את אהבת האדם החמלה והרגש שאפפו את המנוחה. הבת, הגב' לי כהן החלה להקריא את המכתב אך חדלה משפרצה בבכי מר. מתוך אצילות נפש כתבה "אין בי שום רצון לכעוס או לנקום".

כראיות לעונש מטעם ההגנה העיד אביו החורג של הנאשם. האב תיאר, בבכי, את מצבו הנפשי של הנאשם מאז התאונה. הוא סיפר כי הנאשם השתנה, איבד את שמחת החיים שלו והוא אומלל. חש כי אינו מכיר אותו יותר. הוא הביע צער רב על המקרה. עוד סיפר כי הם הלכו לבית המנוחה להביע תנחומים הגם שלא ידעו מה תהיה תגובת המשפחה האבלה. העד אמר כי לדעתו הנאשם נהג כפי שנהג כי היה זקוק לאימו ולא ידע מה לעשות.

כמו כן הוגשו מסמכים רפואיים המעידים על הפציעה שעבר בצרפת כתוצאה מתקיפה במהלכה נדקר.

תסקיר שירות המבחן

הנאשם, כבן 26, עלה ארצה מצרפת בשנת 2015 וכיום מתגורר בבית אימו. מהתסקיר עולה כי כיום אינו עובד והוא מחפש עבודה בתחום בניית אתרי אינטרנט. הנאשם תיאר התנהגות נורמטיבית לאורך השנים.

עוד סיפר כי מספר חודשים טרם עלייתו ארצה, נפצע באירוע אלימות קשה שהופנה כלפיו מצד מספר גברים זרים אשר ביקשו לגנוב את אופנועו. הוא נפצע מדקירות בגבו, באופן שהצריך טיפול ואשפוז בבית חולים. לאחר מכן התקשה לתפקד, היה נתון בחרדה גבוהה ועד היום הוא סובל מבעיות ומכאבים בגבו.

מדבריו עולה כי למרות שנמצא בארץ כ-3 שנים, טרם הסתגל לחיים בארץ. הוא מתקשה בשפה העברית ואינו משולב תעסוקתית באופן יציב. שבועיים טרם התאונה, חזר ארצה מברצלונה שם עבד בתחום המחשבים.

קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם לא מאופיין בדפוסים שוליים, אף לא במישור התעבורתי.

בהתייחסות לאי החזקת רישיון נהיגה ישראלי ציין כי מספר ימים עובר לתאונה, נעצר על ידי שוטרים ובעת שרישיון הנהיגה הצרפתי נבדק על ידם, לא נאמר לו כי עליו להמיר הרישיון הצרפתי לרישיון ישראלי, לכן סבר כי רישיונו הזר תקף.

לדבריו, אף לא היה מודע לאיסור על רכב דו גלגלי לנסוע בנתי"צ, כיוון שבצרפת הדבר מותר.

הנאשם תיאר בפני קצינת המבחן את הבהלה שחש נוכח מראה המנוחה וחוסר היכולת לבלום בטרם הפגיעה בה, כשהוא בעצמו הועף מהאופנוע מרחק מה. תיאר תחושת מצוקה קיצונית נוכח הקושי להתמודד עם מראה המנוחה השרועה על הכביש ומסר כי למרות זאת ניגש אליה וניסה ליצור עמה תקשורת, תוך שהוא צועק לסובבים אותו שיזעיקו אמבולנס.

הנאשם מתאר דקות כאוטיות בהן היה מבולבל ונתון בחרדה בעוצמה גבוהה.

בהתייחס לעזיבתו את זירת התאונה הדגיש כי לא התכוון להימנע מזיהויו כנהג הפוגע אלא היה זקוק להגנת אמו ולתמיכתה. הוא לא חשב על השלכות מעשיו ועל חומרתם אלא היה ממוקד בצרכיו ובתחושה שאינו מסוגל להתמודד עם השלכות הפגיעה.

קצינת המבחן מציינת כי אף שהנאשם לא נמצא אחראי לפגיעה במנוחה, נראה כי הוא חווה רגשות אשם וחרטה כבדים, עימם מתקשה להתמודד. רגשות אלה מצטרפים לרגש האשמה והבושה שחש נוכח התנהלותו לאחר הפגיעה והפקרתה. הנאשם עסוק, ברמה הרגשית, בעצם הפגיעה במנוחה, באובדן חייה ובאפשרות שהתנהלותו כנהג הובילה למותה.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מכיר באופן מותאם בחומרה המיוחסת להתנהלותו לאחר הפגיעה, שגם אם מוסברת על ידו ממניעים הגנתיים ומתוך מצוקה, נתפסת על ידו כחמורה מבחינה מוסרית וערכית.

הנאשם תיאר בפניה כי האירוע השפיע על תפקודו ועל מצבו הנפשי. הוא מסתגר בבית אמו, מצב רוחו ירוד, חווה קשיי שינה, היעדר תיאבון וקושי ביוזמה. בינתיים הוא סירב ללכת לטיפול.

בחודשים האחרונים מתאר הטבה מסוימת במצבו התפקודי. הוא החל ללמוד את נושא בניית אתרי אינטרנט, וכיום מחפש עבודה בתחום.

נוכח גילו הצעיר ובהסכמתו, נפגש שירות המבחן גם עם אמו. אמו תיארה את הנאשם כילד חיובי בעל תפקוד תקין לאורך השנים. תיארה קשר קרוב ומשמעותי ביניהם.

בהתייחסותה לתאונה סיפרה כי הנאשם הגיע למשרדה במצב רגשי קשה, מבוהל וחרד, שיתף אותה מיידית בפגיעה באישה וביקש כי תתלווה אליו בחזרה למקום על מנת להתמודד עם שאירע. האם ביטאה תפיסתה כי התנהלות זו קשורה לקושי שלו להתמודד עם הלחץ הקיצוני בו היה נתון.

עוד ציינה כי לאחר התאונה ושחרורו מהמעצר, היה נתון במצב נפשי קשה, התקשה לישון והרבה לבכות. היא עודדה אותו לפנות לטיפול פסיכולוגי, אך הוא סרב.

האם ציינה כי הנאשם לא חזר לתפקד ולממש יכולותיו, הוא מאופיין במופנמות עוד טרם האירועים המורכבים שחווה ומתקשה לתת אמון באחרים מאז שהותקף.

היא הביעה את חששה מהאפשרות שישלח למאסר בפועל ואת השפעת המאסר על מצבו.

שירות מבחן העריך כי הסיכוי להישנות התנהגות פוגענית מצדו הינו נמוך, וכי בכפוף להשתלבות בטיפול ייעודי מתאים בתחום הטראומה, סיכויי שיקומו טובים.

התסקיר נחתם באלה: המלצה לגזור על הנאשם מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, לצד מאסר מותנה וצו מבחן למשך שנה במהלכו ישתתף הנאשם בקבוצה טיפולית. עוד הומלץ כי במידה ויוטל על הנאשם עונש מאסר בפועל, יעוכב ריצויו בחודש וחצי על מנת לאפשר לשירות המבחן להיפגש עמו פעמים נוספות, להכינו לכך ואף להפנותו למיון שב"ס, על מנת לתמוך בשיבוצו במסגרת כליאה התואמת, ככל הניתן, את מאפייניו, קשייו הרגשיים וצרכיו בטיפול.

5. תמצית טיעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה חזרה על המתואר בכתב האישום המתוקן. אישרה כי גרם המוות לא מיוחס לנאשם. תיארה את הימלטות הנאשם מהמקום, תחילה רגלית ובהמשך במונית, וכי הסגיר עצמו כשעתיים אחרי התאונה, לאחר שהשוטרים התקשרו לאביו וחיפשו אותו.

ב"כ המדינה סקרה את עבירת ההפקרה ואת הייחודיות שלה בעולם הפלילי וכן את הערכים החברתיים שנפגעו, ובראשם קדושת החיים והגוף. היא הדגישה את הכשל המוסרי שבהפקרה.

לשיטת המאשימה, מתחם העונש ההולם נע בין 14 ל-32 חודשי מאסר בפועל. ב"כ המאשימה עתרה למקם את עונשו של הנאשם במחצית התחתונה של המתחם לאור מכלול הנסיבות והנתונים. כן ביקשה לחייב הנאשם בפיצוי בסך של 5,000 ₪ ופסילה ממושכת לשיקול דעת בית המשפט כמוסכם בין הצדדים במסגרת ההסדר.

התובעת תמכה את טיעוניה בפסיקה.

הסנגור הפנה לנסיבות התאונה המצערות, ובין היתר, לכך שהנאשם אינו אחראי למותה של המנוחה.

הסנגור הדגיש את גילו הצעיר של הנאשם, וכן את השפעת האירוע המצער על חיי הנאשם בכלל והשפעת המעצר בפרט, כפי שעולה גם מתסקיר שירות המבחן.

עוד הוסיף הסנגור את אלה: הנאשם עצמו נחבל בתאונה. האירוע קרה בצהרי יום ברחוב הומה אדם. בעת התאונה, היה בן 23, לא דיבר טוב עברית ונלחץ מהסיטואציה ומכמות האנשים. הוא לא ניסה להימלט מהמקום כדי לטשטש את זהותו, שהרי השאיר את האופנוע הרשום על שמו במקום התאונה.

אשר לעבירת רישיון הנהיגה, הזכיר הסנגור כי הנאשם נעצר על ידי שוטרים שבוע קודם לכן אגב ביצוע עבירת תנועה ולא נאמר לו כי רישיונו אינו בתוקף.

הסנגור טען עוד כי נסיבות עבירת ההפקרה במקרה זה הינה ברף הנמוך וכי לא מצא פסיקה אשר דומה לעניינינו וכי הפסיקה אשר הוגשה על ידי התביעה אינה תואמת את נסיבות העניין.

לעניין העונש, עתר לעונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

הסניגור הגיש גזר דין אשר לטעמו תואם את מסגרת הענישה הראויה.

הנאשם הביע צער גדול על שאירע וציין, תוך בכי, בין היתר: **"למרות שאני לא אחראי על התאונה אני מרגיש שישנה אחריות מסוימת שרובצת עלי ואני לא יכול להשתחרר מזה ואני אחיה עם זה כל החיים. אני אפילו לא יכול לישון בלילות בגלל זה"**.

6. דיון

הערך המוגן בעבירת ההפקרה הוא "החובה המוסרית החלה על אדם המעורב באירוע פוגעני לסייע לנפגע, לדאוג לשלומו, ולהציל את חייו" (ע"פ 5867/09 קרביאשוילי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 22.06.10)). מדובר בצו הבסיסי של "לא תעמוד על דם רעך" (ויקרא פרק יט, פסוק טז). לצד הבטחת מתן עזרה רפואית לנפגעי תאונות דרכים והצלת חיים, נועדה העבירה למנוע הימלטות אשמים בתאונות דרכים והקלת פעולתם של גורמי אכיפת החוק (ע"פ 9628/09 שרעבי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 1.03.12)). לא בכדי הציב המחוקק את עבירת ההפקרה בראש מדרג חומרת עבירות התנועה. הימלטות של נהג אשר פגע בזולתו, גם אם לא באשמתו, והוא מפקיר את הנפגע לסבלו וייסוריו, וממשיך לעסקיו משל לא ארע דבר, היא מעשה בלתי נסבל, בלתי ערכי ובלתי מוסרי (ע"פ 8349/12 גראב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 13.03.13)).

בע"פ 5000/08 סומך נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 22.3.2009) נקבע:

"הפקרת אדם לאחר תאונה יש בה מימד חמור במיוחד. מימד זה בא לידי ביטוי בפן הבלתי מוסרי אשר מתנוסס מעל מעשה קשה זה. זהו אותו פן אשר מזעזע את הנפש ומעורר את סלידתנו העמוקה. 'הנורמה של איסור על הפקרה, מעבר לתכליתה להגן על הנפגע ולהקל על אכיפת החוק ביחס לנהגים עבריינים, נועד לעגן במשפט את החובה המוסרית החלה על אדם המעורב באירוע פוגעני לסייע לזולתו שנפגע, לדאוג לשלומו ולהציל את חייו. חובה מוסרית זו קיבלה לבוש משפטי מחייב במסגרת חוק המשקף קיומה של אמנה חברתית המושתתת על יסודות של אתיקה וערכים אנושיים. היא משקפת התפתחות בתפיסה בדבר החובה להושיט עזרה לאדם המצוי בסכנה בכלל, ולנפגע בתאונה בפרט. היא מרחיבה את החובה החוקית של אדם להושיט עזרה לאדם אחר המצוי בסכנה".

(ראו גם דנ"פ 2974/99 אוחנה נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 20.1.2000); ע"פ 7224/03 חסון נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 20.11.2003)).

ברע"פ 3626/01 ויצמן נ' מדינת ישראל, פד"י נו (3) 187, 230 (2002) נקבע:

"מעשהו זה של הנוהג הבורח פוגע בשורשי הסולידריות החברתית והאישית המינימאלית לקיומה של חברה תקינה. בריחה של נהג מן המקום היא מעשה אנטי-חברתי ואנטי-מוסרי מובהק, וראוי הוא כי יענש בכל חומרת הדין".

הרציונל העומד בבסיס העבירה של הפקרה אחר פגיעה הוא מתן סיוע לנפגע בתאונת דרכים, בין היתר, לצורך הגשת עזרה רפואית ועל מנת ליטול אחריות לתוצאות תאונה שבה היה מעורב הנהג.

בתיקון מס' 101 לפקודת התעבורה משנת 2011, החמיר המחוקק את הענישה על עבירת ההפקרה לאחר פגיעה, ויצר מדרג של חומרת עונשים בהתאם ליסוד הנפשי שליווה את ביצוע העבירה **ועל פי תוצאת התאונה**. הרף הנמוך של עד 3 שנות מאסר נקבע למקרה של הפקרה ברשלנות; ברף הביניים נקבע עונש מאסר של עד 7 שנות מאסר למקרה של הפקרה במודעות; וברף הגבוה ביותר נקבע עונש מאסר של עד 14 שנות מאסר להפקרה במודעות בתאונה בה נגרמה לאדם חבלה חמורה או שנהרג בה אדם.

אולם, עוד עובר לתיקון הדגישו בתי המשפט את חומרתה של עבירת ההפקרה לאחר פגיעה ואת הצורך להשית בגינה עונש הולם גם על ידי הטלת עונש מאסר לתקופה ממשית מאחורי סורג ובריא (ע"פ 5516/15 **נעיראת נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 21.12.15)).

7. נסיבות הקשורות בביצוע העבירה -סעיף 40 ט(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977

שני אירועים מתוארים בכתב האישום. הראשון אירע 5 ימים לפני קרות התאונה. ההרשעה הקודמת מתייחסת לברירת משפט של חציית שטח הפרדה. באותן נסיבות לא יוחסה לנאשם עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה **ישראלי** תקף וכתב האישום מתקן זאת כעת.

על כגון דא נאמר כי אם השוטר לא ידע שעל הנאשם להמיר הרישיון הצרפתי ברישיון ישראלי, מה לנו כי נלין על הנאשם בנקודה זו.

לא אוכל להכריע במחלוקת אשר התגלעה בין הצדדים לגבי ההליך הקשור בהמרת הרישיון, האם נדרשים מבחנים מהותיים או שמא מדובר בהליך טכני קצר. כך או כך הדבר אינו נדרש לפי שהתביעה אינה עותרת להשית על הנאשם מאסר בפועל בגין עבירה זו.

את עיקר טיעוניהם מיקדו הצדדים בנסיבות עבירת ההפקרה ולמשמעות העונשית הנגזרת מהנסיבות.

בראש הדברים יש להדגיש כי לא מיוחסת לנאשם אחריות למות המנוחה. אני עושה כן לפי שבמהלך הטיעונים לעונש התעורר קושי מסוים להסביר לבני משפחת המנוחה מדוע כתב האישום אינו נוקב באחריות הנאשם לגרם מות המנוחה. ליבי לכאבה הגדול של משפחת המנוחה, אולם אין לי אלא להפנות כי החלל הגדול אשר נפער מאובדן האם, אינו כתוצאה מן ההפקרה אלא תוצאה של התאונה הקשה שהנאשם אינו אחראי לגרימתה ואשר היא שהמיטה אסון על משפחת המנוחה. ראה לעניין זה דברי כב' הש' זילברטל בע"פ 3304/14 **פראן נ' מדינת ישראל** (21.10.14).

יש עוד להטעים ולציין כי אין בהסרת אחריות הנאשם מגרם התאונה כדי להקל עמו בכל הכרוך בעבירת ההפקרה. עבירה זו טומנת בחובה כשל ערכי-מוסרי חמור לצד נזקים נוספים הכל כמפורט לעיל.

עם זאת העונש אשר ייגזר על הנאשם הינו תולדה של מכלול שיקולים ונסיבות.

לאחר התאונה , נותרה המנוחה שרועה על הכביש וניכר היה כי נחבלה באופן משמעותי. הנאשם נפל מעל גבי האופנוע ונחבל בעצמו.

מקום התאונה הינו רחוב מרכזי בתל אביב ואותה שעה היו במקום עוברי דרך רבים אשר חשו לעזרתה. כך נטען על-ידי הסניגור, הדברים לא נסתרו על-ידי התובעת והם עולים בקנה אחד עם העובדה כי מדובר ברח' בן יהודה ובשעת צהריים.

הנאשם נותר במקום זמן קצר שמשכו אינו ידוע, השאיר את האופנוע במקום התאונה, ועזב רגלית את המקום, ולאחר מכן באמצעות מונית ונסע לבית אמו בנתניה..

במקום זה ייאמר מיד כי מקובלת עליי הטענה כי העובדה שאחרים הזעיקו את גופי ההצלה והמשטרה **בזמן אמת** אינה מכהה מחומרת העבירה אולם יש ליתן לה משקל מתאים בקביעת המתחם ובגזר הדין. ביתר שאת יש לומר את הדברים שעה שהנאשם עצמו היה חבול, אינו דובר את השפה העברית ולא פעל לטשטש את זהותו שהרי האופנוע הרשום על שמו נותר במקום התאונה. כך עלה בידי גורמי החקירה לאתר את הנאשם תוך זמן קצר ביותר והוא שב למקום התאונה לאחר שהחוקרים יצרו קשר עם אביו.

ברי, כי אין דין מי שפגע ונמלט מהמקום, תוך שהוא מותיר את הפצוע לאנחות, מבלי להזעיק את גורמי ההצלה והמשטרה, והכל תוך רצון שזהותו לא תיודע, כדינו של מי אשר נוכח לדעת כי הפצוע מטופל והוא עצמו אינו עושה דבר להעלים את פרטיו. כל מקרה ונסיבותיו.

לשם השוואה ראה עניין **פארן**, שם סקר כבוד הש' רובינשטיין (כתוארו אז) את נסיבות תיקון 101 לפקודה. בסקירה זו הוא מביא מדברי חבר הכנסת מטלון מיוזמי החוק (דברי הכנסת, ב' בתמוז תשע"א (4.7.11), הכנסת השמונה עשרה, עמ' 20842).

"...ייתכן שיחשוב (הנהג המפקיר-צ.ק) פעם שנייה או שלישית לפני שיחליט למלט את נפשו במחיר חיי אדם שהפקיר למוות".

בקריאה השנייה והשלישית (דברי הכנסת, י' בחשוון תשע"ב (7.11.11), עמ' 23186) התייחסו חברי הכנסת בילסקי- אף הוא מיוזמי החוק- ומטלון לחובה הבסיסית האנושית וההומנית לעצור, להתקשר ולהזעיק עזרה וכי בעבירת ההפקרה יש הפקרת חיי אדם.

8. מדיניות הענישה הנוהגת:

בחינת מדיניות הענישה מעלה כי אין בפסיקה אשר הוגשה ע"י התובעת מקרה הקרוב בנסיבותיו לעובדות כתב האישום אשר בפניי. בכל האירועים נסיבות ההפקרה חמורות עשרות מונים מהנסיבות נשוא תיק זה.

אולם, ניתן להקיש מהנסיבות ומתחמי הענישה שנקבעו, כפי שיפורט להלן:

בע"פ 3258/16 **וולקוב נ' מדינת ישראל** (22/1/2017) ציין בית המשפט העליון כי בעבירה זו, על חלופותיה השונות, מנעד רחב של מתחמי ענישה ועונשים, בהתאם לנסיבות העבירה ולנסיבותיו של העושה.

בעניין **פראן**. המערער הורשע ע"פ הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בין השאר בעבירה לפי סעיף 64א(ג) לפקודה. פגיעה בשני הולכי רגל בשעת ליל ובעוצמה רבה. המערער לא עצר כדי לברר את מצבם או להושיט להם עזרה ונמלט מהמקום בנסיעה מהירה כאשר אגב כך הוא פוגע ברכב שנסע מולו. כתוצאה מהתאונה נפצעו שני הולכי הרגל באורח קשה. בן הזוג אושפז במחלקה לטיפול נמרץ לאחר שנשקפה סכנה לחייו כאשר הוא סובל מדימום מוחי, המטומה בקרקפת, שברים בפנים ובגפיו ופגיעה בריאותיו. בת הזוג סבלה מחבלות קשות בחזהו משברים רבים בצווארה, בעמוד השדרה וברגלה הימנית.

נקבע מתחם בטווח שבין 10-30 חודשי מאסר בפועל. נדון ל-14 חודשי מאסר בפועל.

ע"פ 2619/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** (30.11.14). המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות, בין השאר, בעבירה לפי סעיף 64א(ג) לפקודה. תאונה בשעת חשכה ומזג אוויר חורפי. המערער פגע אגב נהיגה בהולכת רגל הסב לה פגיעות חמורות - שברים בארובות העין, שברים בפנים ודמם תוך מוחי- ונמלט מהמקום. נקבע כי "**במוקד עבירה זו עומד כשל מוסרי שבמסגרתו מותר הנהג הפוגע את הנפגע לאנחות**". הורשע לאחר שמיעת ראיות גם בגין עבירות של נהיגה בקלות ראש שגרמה לחבלה של ממש לפי סעיף 62(2) ביחד עם סעיף 38(3) לפקודה, **וגרימת חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין**. המתחם נקבע בין 18 ל-42 חודשי מאסר בפועל. נדון ל-20 חודשים מאסר בפועל. הערעור נדחה.

ע"פ 3754/14 **גורמזנו נ' מדינת ישראל** (11.11.14). הרשעה ע"פ סעיף 64א(ג) לפקודה. פגיעה בשעת ערב בהולך רגל. מיד לאחר התאונה עצר המערער את רכבו הבחין בהולך הרגל השרוע על הכביש ולמרות זאת נסע לאחור עקף את הולך הרגל ונמלט בנסיעה מהמקום בלא להזעיק עזרה ואף בלא לדווח על התאונה. הולך הרגל הובהל לבית חולים עקב פגיעת ראש קשה וכיום הוא משולב במסגרת טיפול סיעודי. על המערער הייתה מוטלת החובה המוסרית והחוקית "**לסייע לנפגע, לדאוג לשלומה, ולהציל את חייו**".

נקבע מתחם שבין 12-40 חודשי מאסר בפועל. נדון ל-14 חודשי מאסר בפועל.

ברי, כי נסיבות ההפקרה אשר בפני שונות באופן מהותי לקולא, מבלי להקל ראש.

אחר כל אלה, **המחוקק יצר זיקה מפורשת בין תוצאת התאונה לבין עבירת ההפקרה**. משקל הנסיבות יבוא לידי ביטוי במידת החמרה. ראה לעניין זה דברי כב' השופט זילברטל בעניין **פארן**.

" מעין בהוראות הפקודה לאחר התיקון נקל להיווכח כי המחוקק ביקש לקשור בין העונש שבגין עבירת ההפקרה לבין חומרת התוצאה שנגרמה לנפגע בתאונה. מסעיף 64 א(ג) לפקודה ניתן ללמוד כי חבלה חמורה או מוות הן נסיבות שבהתקיימן יש להחמיר בעונש. ודוק, הסעיף אינו דורש קיום של קשר סיבתי בין ההפקרה עצמה לבין התרחשות הנסיבות המחמירות, אלא מסתפק בכך שעקב התאונה נגרמו הנזקים האמורים" (הדגשה שלי-צ.ק).

הנה כי כן על כפות המאזניים מונחים שני שיקולים : נסיבות ההפקרה ותוצאת התאונה כאשר עליי מוטלת מלאכת האיזונים.

כאמור לעיל ובהשוואה לגזרי הדין המפורטים לעיל, נסיבות ההפקרה במקרה מצער זה אינן עולות בחומרתן כדי המקרים אשר פורטו. מנגד, בתאונה זו **שלא הנאשם אחראי להתרחשותה** התוצאה הייתה מות המנוחה שעה שבתאונות האחרות התוצאות היו חבלות חמורות.

נתתי דעתי לגזר הדין בת"פ 45417-03-14 (מחוזי חיפה) **מדינת ישראל נ' ראמי קורדי** אשר הוגש על-ידי הסניגור. בתיק זה הושת על הנאשם, בין השאר, מאסר בדרך של עבודות שירות. לא אוכל לאמץ תוצאה זו מהטעמים הבאים : גזר הדין הינו של ערכאה מקבילה, הרקע שונה וכך גם תוצאות הפגיעה. לא ניתן להשוות שברים בצלעות לתוצאה קטלנית. בשים לב לאמור בלשון החוק ולעניין **פארן** על התוצאה הקשה לבוא לידי ביטוי בענישה גם אם הנהג לא גרם באורח נהיגתו לתוצאה הקשה.

אני קובע אפוא כי מתחם הענישה יעמוד בטווח שבין 10-20 חודשי מאסר בפועל.

9. נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה - סעיף 40 יא לחוק העונשין.

נסיבותיו האישיות של הנאשם מפורטות בהרחבה בתסקיר ובטיעוני בא כוחו.

הנאשם היה נתון במשבר עקב פציעתו בצרפת, מצב נפשי אשר הולך לבחירתו לעזוב את מקום התאונה ולחוש לאמו.

קצינת המבחן הנכבדה הייתה ערה לכך שהנאשם צפוי לרצות עונש מאסר בפועל ועל כן המליצה לעכב את ריצוי העונש על מנת לאפשר לשירות להיפגש עמו פעמים נוספות ואף להפנותו למיון מוקדם בשב"ס לשם שיבוצו במסגרת כליאה התואמת את מצבו.

הנאשם נעדר עבר פלילי וצעיר לימים . הוא נטל אחריות על מעשיו והפקיד פיצוי לטובת משפחת המתלוננת במתווה שנקבע בהסדר.

לא נגרם נזק מביצוע העבירה לפי שעוברי אורח אשר היו במקום הם שהזמינו את גורמי ההצלה ואת המשטרה.

כן יינתן משקל לפגיעה הצפויה של המאסר בנאשם, למצבו הרגשי והנפשי מאז התאונה ולסיכויי שיקומו.

יש בדעתי כמו כן ליתן משקל להיות הנאשם במעצר מספר ימים לאחר ביצוע העבירה.

אני קובע אפוא כי עונשו של הנאשם יעמוד על תחתית המתחם על פי השיקולים המפורטים לעיל ובהשוואה לגזרי הדין אשר הושתו בעניין **פארן** ובעניין **גורמזנו**.

בשים לב לכל האמור, ומכלול הנסיבות הנצרכות לעניין, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 10 חודשים מאסר בפועל, מתוכם ינוכו 9 ימי מעצרו.

ב. 6 חודשים מאסר על תנאי והתנאי הוא שלא יעבור עבירות של נהיגה בזמן פסילה או נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, במשך שלוש שנים מתום ריצוי המאסר. התנאי לא יחול על עבירה של פקיעת רישיון נהיגה ישראלי לתקופה של פחות משנה.

ג. אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 5 שנים.

ד. הנאשם יפצה את משפחת המנוחה בסך 5,000 ₪. הפיצוי אשר הופקד, יועבר למשפחת המנוחה על פי פרטים שיימסרו על ידי הפרקליטות.

לבקשת שירות המבחן אני מורה כי הנאשם יתייצב לשאת בעונשו 5.8.18, זאת על מנת לאפשר לשירות להיפגש עמו פעמים נוספות ואף להפנותו למיון מוקדם בשב"ס לשם שיבוצו במסגרת כליאה התואמת את מצבו.

זכות ערעור בתוך 45 ימים מהיום.

ניתנה היום, י"ב תמוז תשע"ח, 25 יוני 2018, במעמד הצדדים.